

Arrest

nr. 278 506 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 1986.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 september 2018. Op 13 september 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 juli 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 31 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U verklaart van Palestijnse origine te zijn. U werd op (...) 1986 geboren te Salmiya te Kuweit. Uw beiden ouders zijn van Palestijnse origine en oorspronkelijk afkomstig van de Westelijke Jordaanoever. Uw ouders zijn niet geregistreerd bij UNRWA waardoor u evenmin een UNRWA vluchteling bent. Toen u 2 jaar oud was verhuisde u met uw ouders naar Jordanië. Daar woonde u drie jaar. Toen u 5 jaar oud was, verhuisde u met uw ouders naar Ramoun, gelegen op de West Bank in de buurt van Ramallah. Uw vader werkte op de West Bank als directeur van de '(...)' te Ariha. U haalde uw middelbare schooldiploma en vervolgde uw Management studies aan de open universiteit te Ramallah. U behaalde er geen diploma. U had verschillende jobs. U was werkzaam als sous-chef en barman in een restaurant in Ramallah en Hebron. Voorafgaande aan uw vertrek was u werkzaam bij een makelaarskantoor genaamd J. U werkte er op zelfstandige basis. U was verantwoordelijk voor het zoeken van verkopers en het kantoor J. zocht kopers voor gronden en immobiliën. U kreeg een deel van de commissie die het bureau aanrekende voor de koop en verkoop. Omstreeks 23 februari 2018 bracht u mede een overeenkomst tot stand tussen F.J.T. en S.S.H., afkomstig van het dorp Hezmah. Het betrof de koop- verkoop van een stuk grond in de buurt van de Al Marjd, Ramoun in de buurt van een Israëlische nederzetting.

Op 10 april 2018 bezochten kolonisten samen met het Israëlische leger het stuk grond dat met hulp van het J. makelaarskantoor in februari 2018 aan S.S.H. was verkocht. De dorpelingen waren razend daar er een vermoeden rees dat de grond in handen was gekomen van de kolonisten. Ze gooiden met stenen naar de aanwezigen waarop het Israëlische leger de aanval beantwoordde met traangas. De dorpelingen zouden contact hebben opgenomen met de voormalige eigenaar van de grond F.J. die u vervolgens contacteerde en het u persoonlijk aanrekende dat de grond in handen was gekomen van de kolonisten. U haastte u om contact op te nemen met A.J., de baas van het makelaarskantoor, die u eveneens verweet onzorgvuldig te hebben gehandeld.

Op dat moment werd het bedrijf aangevallen door 5 of 6 personen. A.J. contacteerde de autoriteiten en u kon ontkomen. U keerde naar huis terug. In de weken die volgden bleef u voornamelijk binnen. U kreeg regelmatig dreigtelefoons van onbekenden die u voor een collaborateur aanzagen. U kreeg ook leden van de preventieve veiligheidsdienst over de vloer die u vragen stelden over de identiteit en achtergrond van de koper van het stuk grond, S.S.H..

Op 2 mei ging u met uw broer naar Ramallah. Bij uw terugkeer naar Ramoun werd u door onbekenden beschoten. U stapte uit en nam een taxi naar huis. Ondertussen deed uw broer aangifte van het incident in al Thiba. U nam bij thuiskomst contact op met een vriend uit Ramallah. U vroeg aan hem of u een paar dagen bij hem kon blijven. Nog dezelfde dag verliet u Ramoun en ging u naar Ramallah. Twee dagen later slaagde u erin een appartement te huren in Betounia.

Omstreeks 10 juni keerde u met uw auto terug naar Ramoun om uw familie te bezoeken. Omstreeks 10 à 11 uur in de avond, werd uw familiewoning aangevallen door jongeren en bekogeld met molotovcocktails. Het huis vatte vuur en de burens belden de civiele bescherming waarop de brand in de woning werd geblust. Slechts één van de kamers brandde volledig uit waardoor u in het huis kon blijven.

Omstreeks 2 juli vond in de buurt van uw appartement in Betounia een poging plaats om u te ontvoeren. U verzette u hevig, ook verbaal, waardoor omstaanders tussen kwamen en u kon ontkomen. U deed aangifte van een poging tot ontvoering. Ongeveer 14 dagen later, halverwege juli 2018, belde uw broer en liet hij u weten dat u een oproepingsbrief had ontvangen van de preventieve veiligheidsdienst in al Thiba. U meldde zich de volgende dag aan. U werd 22 uur vastgehouden en ondervraagd door deze dienst. Daarna brachten ze u over naar de Raad van Veiligheid (Joint Security Committee) in Ariha. Na aankomst werd u een hele nacht gemarteld. U werd overgebracht naar een cel waar u twee dagen verbleef. U werd er gehoord door verschillende veiligheidsdiensten. Omstreeks 17 juli werd u voorgeleid voor de rechter die u liet verstaan dat u door het openbaar ministerie werd beschuldigd grond te hebben verkocht aan de kolonisten. U mocht uw verhaal doen en de uitspraak zou binnen twee weken volgen. Omstreeks 15 augustus 2018 sprak de rechter u vrij. U keerde terug naar uw familie in Ramallah. Op 23 augustus 2018 werden er in uw dorp brieven verspreid door de al Aqsa Brigade waarin u werd gebrandmerkt als collaborateur en de doodstraf tegen u werd uitgesproken. Hierop besloot u de West Bank te verlaten. Omstreeks 25 augustus 2018 verliet u via de Allenby Bridge de Westelijke Jordaanoever en reisde u naar Jordanië. Op 3 september 2018 reisde u met uw Frans visum naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u door naar België alwaar u op 13 september 2018 een verzoek indiende om internationale bescherming. Op 25 maart 2019 werd u een bijlage 26quater betekend daar Frankrijk in het kader van de Dublin Verordening verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Daar de termijnen van overdracht werd overschreden, werd op 25 oktober 2019 België alsnog verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw verzoek.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer:

Uw originele Palestijnse identiteitskaart, een kopie van uw Jordaanse geboorteakte, een kopie van het pamflet van de Al Aqsa Brigade dd. 24/08/2018, twee brieven van de "raad van dorpen" met adviezen ter bescherming van de gronden, een origineel verkoopcontract opgesteld dd. 23/02/2018, een origineel verslag van de civiele bescherming ivm. de brand in de ouderlijke woonst dd. 10/6/2018, een originele

aangifte van ontvoering dd. 25/7/2018, kopieën van de Palestijnse ID kaarten van uw ouders, een kopie van een certificaat van registratie van J. makelaarskantoor bij de kamer van koophandel en tenslotte usb-stick met een filmpjes over een grondconflict tussen Palestijnen en de Israël's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Hoewel u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd werd over het belang van documenten en stukken ter staving van voornoemde elementen, deze verplichting in herinnering werd gebracht in de oproepingsbrief van het Commissariaat-generaal, waarin u uitdrukkelijk gevraagd werd om alle documenten, van welke aard ook, die uw verblijf in de West Bank of in een derde land kunnen staven voor te leggen en u meer tijd gegeven werd om de gevraagde documenten alsnog over te maken aan het CGVS (CGVS, p. 7; p. 22), blijkt uit de door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken dat u niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Zo laat u na duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit-. U stelt voorop dat u denkt dat uw ouders over de Jordaanse nationaliteit en een Jordaans paspoort beschikken (CGVS, p. 6). Uit de door u neergelegde Jordaanse geboorteakte blijkt dat uw vader en moeder op het moment van uw geboorte effectief Jordaans staatsburgers waren. U verklaart in dit verband tot uw 18de over een Jordaanse identiteitsnummer, dus de Jordaanse nationaliteit te hebben beschikt. U verklaart dat bij de aanvraag van een Jordaans reisdocument uw nationaliteit zou zijn ingetrokken. U legt hier geen enkel begin van bewijs van voor (CGVS, p. 7). Ofschoon het CGVS op de hoogte is van het feit dat de Jordaanse autoriteiten na

1988 de nationaliteit van duizenden Palestijnen heeft ingetrokken, werd u gevraagd om een kopie van de eerste pagina van de Jordaanse reisbescheiden van uw ouders voor te leggen opdat duidelijkheid zou kunnen worden verschaft over tenminste hun en mogelijks uw nationaliteit (CGVS, p. 7; p. 22). De noodzaak hierover duidelijkheid te verschaffen wordt versterkt door het feit dat uit de door u neergelegde kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders, blijkt dat zij woonachtig zijn in Ariha (Jericho), een stad op de grens met Jordanië, terwijl u verklaarde dat uw ouderlijke woonst in Ramoun zou zijn gelegen en dat u daar met uw ouders zou hebben gewoond tot en met uw vertrek uit de West Bank in 2018. Hoe dan ook, u heeft evenwel nagelaten betreffende kopieën neer te leggen. U heeft op uw beurt geen reden gegeven waarom u in de onmogelijkheid verkeerd om betreffende stukken voor te leggen aan het CGVS. U gaf immers aan contact te hebben met uw ouders (CGVS, p.6). Er kan dan ook niet anders dan worden geconcludeerd dat u heeft nagelaten de nodige stappen in dit verband te zetten en dat u bijgevolg niet hebt voldaan aan uw plicht tot medewerking.

Daarnaast dient er te worden gewezen op het feit dat u verklaarde op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort met een Frans Schengenvisum naar België te zijn gereisd en uw paspoort te hebben vernietigd. Dat u dermate belangrijke documenten zomaar zou vernietigen, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw statuut en uw verblijf op de Westelijke Jordaanoever. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u de West Bank zou hebben verlaten of een langdurig verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft verscheurd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, §1 van de Vreemdelingenwet). Het moedwillig verscheuren van (reis-en identiteits-)documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u, die beweert te vrezen voor uw leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die uw verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dat dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten heeft vernietigd/weggegooid teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang.

Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u op de Westelijk Jordaanoever heeft verbleven. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben en er eventueel een staatsburgerschap hebben kunnen verwerven. Ofschoon onduidelijkheid bestaat over het feit of u al dan niet over de Jordaanse nationaliteit beschikt maar tevens uit de gegevens van de DVZ blijkt dat u naar België bent gereisd met een Palestijns reisdocument, dient het onderzoek van uw nood aan internationale bescherming in voorkomend geval te worden getoetst ten aanzien van betreffend land van gewoonlijk verblijf, in casu de West Bank.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus.

Uit uw verklaringen (CGVS, p.5, 7) en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg

moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de beschuldigingen van collaboratie niet kunnen overtuigen. Zo is het frappant dat ofschoon u slechts een bemiddelaar was in de koop en verkoop, u persoonlijk verantwoordelijk zou zijn gehouden voor het feit dat de grond door de nieuwe eigenaar zou zijn doorverkocht aan kolonisten. U beschikt in dit verband over een officiële koop-verkoop akte waarin de nieuwe Palestijnse eigenaar met naam en toenaam en identiteitsnummer staat vermeld (zie stuk 5). U dan ook gevraagd waarom net u werd gevisieerd door de Palestijnse Autoriteit en later door de al Aqsa brigade, te meer daar uw winstmarge in betreffende deal het minste was (CGVS, p. 13), komt u niet verder dan te stellen dat uw wettelijke onschuld werd aangetoond, doch u al Aqsa hiervan niet kon overtuigen. Hiermee antwoordt u evenwel naast de kwestie. U kan op geen enkele wijze een verklaring geven voor het feit dat, zoals u zelf vooropstelt, net u werd gevisieerd. In dit verband verklaarde u geen idee te hebben wat er met de overige partijen zou zijn gebeurd, te weten de baas van het makelaarskantoor A.J. noch met de nieuwe eigenaar van de grond, S.S.H. (CGVS, p. 15; 16). U vermeldt evenmin dat de advocaat betrokken bij de koop/verkoop, N.S.A., problemen zou hebben gekend. Uw onwetendheid in dit verband kan u worden tegengeworpen. Uw vader was bankdirecteur van de '(...)' in Ariha en uw oom Y. was directeur van een oliebedrijf op de West Bank, verantwoordelijk voor de import van olie in West Bank. Gezien u niet uit een onbemiddelde familie kwam, kan op zijn minst worden verwacht dat uw familie haar eer niet zouden laten besmeuren door het feit dat u en bij gevolg de familie zou worden gelabeld als de familie van een collaborateur. In dat opzicht mag verwacht worden dat uw familieleden alles op alles zouden hebben gezet om de waarheid te achterhalen en een eventuele stroom aan verdachtmakingen te counteren door onder meer de rol van de andere betrokkenen in de deal te onderzoeken en de dorpsnotabelen hierover te informeren. Dat u van dit alles geen gewag maakt en geen enkele informatie zou kunnen verschaffen over de andere betrokken partijen (CGVS, p. 8; 15; 16), kan allesbehalve overtuigen. Ook uw laconieke verklaringen over het gevolg van beschuldigingen aan uw adres voor uw familie doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring als collaborateur te worden beschouwd. Uw uitleg als zou uw familie er wel wat last van hebben gehad, maar au fond niets met de beschuldigingen te maken hebben, kan opnieuw niet overtuigen (CGVS, p. 19).

Voorts dient te worden aangestipt dat zoals reeds werd opgemerkt uit de door u neergelegde identiteitskaarten van uw ouders blijkt, dat zij beiden woonachtig zijn in Ariha. Dit is opmerkelijk daar u verklaart dat u met uw ouders en uw broers en zussen in Ramoun woonachtig was. De vervolgingsincidenten vinden grotendeels plaats in Ramoun, te denken aan het stiekeme bezoek aan uw familie op 10 juni en de daaropvolgende aanslag op uw ouderlijke woonst, alsook de oproepingsbrief die aan u werd betekend in het ouderlijk huis te Ramoun. De door u neergelegde kopieën van identiteitskaarten van uw ouders met daarop de vermelding Ariha als woonplaats, doen ernstige twijfels rijzen bij het beeld dat u schetst van Ramoun als hoofdverblijfsplaats van uw familie en doet bijgevolg eveneens vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de vervolgingsincidenten die zich zoals u vooropstelt aldaar zouden hebben afgespeeld.

Verder gaf u aan dat u na de beschieting op 2 mei 2018 er voor opteerde om niet terug te keren naar Ramoun, maar een appartement te huren in Betunia. Overigens dient te worden opgemerkt dat u in verband met dit incident geen enkel begin van bewijs voorlegt, terwijl uw broer nochtans aangifte zou hebben gedaan van deze feiten (CGVS, p. 14). Hoe het ook zij, gezien de ernst van de beschuldigingen en de geweldsincidenten, is het opmerkelijk dat u een maand na uw verhuis, op 10 juni alsnog met uw eigen auto terugkeerde naar uw ouders in Ramoun, omdat u hen zo miste. Gezien u met uw eigen auto ging werd u immers opgemerkt en de ouderlijke woning bestookt met molotovcocktails. Dat u met uw familie niet elders zou hebben afgesproken teneinde uw eigen alsook hun veiligheid te waarborgen, is alles behalve logisch. Ook kunnen uw verklaringen over de aanval op uw ouderlijke woonst niet overtuigen. U legt in dit verband een verslag van de civiele bescherming neer opgesteld op 10 juni 2018. Uit betreffend verslag blijkt dat het vuur alle meubels, bezittingen en eigendom zou hebben verbrand (zie stuk 7). U verklaarde evenwel dat slechts een kamer volledig was uitgebrand en u het huis niet zou hebben verlaten (CGVS, p. 14). Frappant is eveneens het feit dat in het verslag wordt gesproken over de woning als zijnde uw woning, er wordt immers verwezen naar uw naam en ID-nummer, terwijl u verklaarde dat het uw ouderlijke woonst betrof. Deze constatering sluit aan bij de eerdere bedenkingen aangaande de hoofdverblijfsplaats van uw ouders. Verder dient te worden opgemerkt dat in de vragenlijst van het CGVS, u laat optekenen dat de woning werd aangevallen door jongeren met stenen. U maakt in deze vragenlijst geen melding van molotovcocktails die richting de ouderlijke woonst zouden zijn gegooid, noch

van een brand die hierop zou zijn ontstaan. Deze inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorst zou u op 2 juli het slachtoffer zijn geworden van een poging tot ontvoering in de omgeving van Betunia. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de aangifte van dit incident bij de politie in Ramallah, geen vaststellingen bevat, doch dat in betreffend document louter uw verklaringen werden geregistreerd. Betreffend document dan ook bezwaarlijk als bewijs worden weerhouden voor de feiten dd. 2 juli 2018.

U stelt voorts voorop vanaf 15 juli tot en met 15 augustus te zijn opgepakt door de preventieve veiligheidsdienst te Thiba, en te zijn overgebracht naar de Raad van Veiligheid (Joint Security Committee) te Ariha, te zijn gemarteld tijdens uw detentie, door het OM te zijn aangeklaagd voor collaboratie en hiervan te zijn vrijgesproken door een rechter. Bij deze geschetste gang van zaken moeten verschillende vraagtekens worden geplaatst. U kan in dit verband niet aangeven welke acties uw familie zou hebben ondernomen tijdens uw detentie. Uw familie zou een advocaat hebben ingeschakeld (CGVS, p. 19). Dat u dit in voorwaardelijke wijs aangeeft is opmerkelijk. Mocht er immers een advocaat zijn ingeschakeld dan zou u, gezien er een proces plaatsvond, op deze vraag duidelijk hebben kunnen antwoorden. Hoe het ook zij, gezien er mogelijks een advocaat werd ingeschakeld is het frappant dat u geen enkel begin van bewijs met betrekking tot uw detentie, de instaat van beschuldigingstelling alsook een arrest in verband met uw vrijpraak kan voorleggen. Ook mag worden opgemerkt dat het hoogst opmerkelijk is dat deze gehele rechterlijke procedure op goed en wel een maand zou zijn afgerond. Uw verklaringen in verband met uw detentie, de martelingen tijdens deze detentie en het proces daaropvolgend kunnen dan ook geenszins overtuigen. Het feit dat u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ, verklaarde dat er nooit een proces voor een rechtbank tegen u werd gevoerd, sterkt deze appreciatie (zie vragenlijst CGVS, ingevuld bij de DVZ).

U geeft voorts aan dat na betreffende vrijpraak, de Al Aqsa brigade een pamflet zou hebben verspreid waarin u werd gebrandmerkt als collaborateur. Opmerkelijk is dan u andermaal geen melding maakt van pogingen van uw familie tegen betreffende geruchten in te gaan, door bijvoorbeeld publieke affichage van uw vrijpraak. U stelt in dit verband dat uw familie geen enkele pogingen zou hebben ondernomen om met al Aqsa te onderhandelen. U stelde in dit verband louter dat er moeilijk met hen kon worden bemiddeld en dat ze geen genade hadden voor collaborateurs (CGVS, p. 19). Gezien uw beperkte eigen gewin in de hele zaak, de vrijpraak in casu van een Palestijnse rechtbank, alsook de schande die uw vermeende collaboratie voor de hele familie te weeg bracht, is de passieve houding van uw familie niet overtuigend. In dit verband dient te worden onderstreept dat ofschoon de al Aqsa brigade uw belangrijkste actor van vervolging is, u werd immers vrijgesproken door de Palestijnse autoriteiten en u zondermeer het land mocht verlaten, u hier geen melding van maakt in de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS, ingevuld bij de DVZ). U verwijst in deze noch naar de Al Aqsa brigade als de voornaamste vervolgingsactor, noch maakt u melding van betreffend pamflet dat door de brigade zou zijn verspreid. Deze vaststelling ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen door de al Aqsa brigade te zijn gebrandmerkt als collaborateur en om die reden ook te worden vervolgd.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Voor wat betreft uw Palestijnse identiteitskaart, deze van uw ouders alsook de kopie van het pamflet van Al Aqsa, het originele verslag van de civiele bescherming dd. 10 juni 2018 alsook uw originele aangifte, verwijs ik naar motivering in supra. Aangaande de originele aangifte van de poging tot ontvoering dient bijkomend te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat deze werd gedateerd op 25 juli 2018, terwijl de aangifte plaats vond op 2 juli 2018. Daarnaast dient in verband met de koop-verkoop akte te worden vermeld dat het zeer opmerkelijk is dat u deze akte niet heeft voorgelegd op het moment dat u een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische autoriteiten. Het document heeft overigens geen officieel karakter waardoor de bewijswaarde beperkt is. Bovendien kan uit betreffend document niet worden afgeleid dat u omwille van betreffende verkoop problemen zou hebben gekend, er van uitgaande dat u effectief als makelaar actief zou zijn geweest. Want in dit verband legt u enkel de registratie van het makelaarskantoor van A.J. voor. Dit attest toont op geen enkele wijze aan dat u effectief op zelfstandige basis betrokken zou zijn geweest bij betreffende onderneming. De attesten van de dorpsraden bevatten instructies voor grondeigenaren in de regio Ramoun met betrekking tot de verkoop van hun gronden alsook informatie over mogelijke beschermingsmaatregelen ten aanzien van de kolonisten. Tot slot dient met betrekking tot de twee filmpjes op de USB-stick te worden opgemerkt dat deze louter verwijzen naar algemene problemen tussen Palestijnen, Kolonisten en het Israëliëse leger op de Westelijke Jordaanoever. Deze bevatten geen referenties naar de persoonlijke problemen die zou hebben gekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de COI Focus Cisjordanie- Situation sécuritaire, 7 oktober 2021, beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocusterritoirepalestiniencisjordanie.situationsecuritaire20211007.pdf> of <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

In 2021 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israëli's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

De spanningen over plannen voor gedwongen uitzettingen in de wijk Sheikh Jarrah in Jeruzalem en acties van de Israëlische politie op de Esplanade of the Mosques escaleerden in april en mei 2021 tot botsingen tussen Palestijnen, Israëliërs en Israëlische veiligheidstroepen. De spanningen namen toe met de arrestatie door de Israëlische politie van Palestijnen die bezig waren met de voorbereidingen van de Palestijnse verkiezingen, en vervolgens toen Mahmoud Abbas op 29 april 2021 besliste om de verkiezingen sine die uit te stellen. De golf van Palestijnse protesten verspreidde zich naar de Westelijke Jordaanoever en in verschillende Israëlische steden. Het geweld bereikte een hoogtepunt op 14 mei 2021, een "dag van woede" voor de Palestijnen, toen tien Palestijnen werden gedood door de Israëlische troepen op de Westelijke Jordaanoever.

Volgens Israëlische defensiefunctionarissen heeft de langdurige afwezigheid van Palestijnse veiligheidstroepen en de verzwakking van de invloed van de PA in de afgelopen twee jaar in sommige gevoelige gebieden van de Westelijke Jordaanoever, een veiligheidsvacuüm doen ontstaan in Burqin en Qabatya bij Jenin en in rurale gebieden nabij Hebron. Daar hebben zich, met steun van de lokale bevolking, gewapende groepen gevormd die banden hebben met Hamas en de PIJ (Palestijnse Islamitische Jihad). Eind september 2021 vonden er Israëlische invallen plaats om enkele van deze groepen te ontmantelen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

2.2. De verzoekende partij citeert het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing en betoogt dat:

"Deze korte samenvatting stemt met de beleefde feiten overeen;

Zij wenst de volgende opmerkingen te formuleren :

- De verzoekende partij wenst duidelijk te maken dat zij afkomstig is uit RAMOUN, dat geen grote stad is doch eerder een dorp gelegen op iets minder dan 13 km ten Noord-Oosten van Ramallah, 30 km ten Noorden van Jerusalem.

- Dit houdt in dat het gerucht er zich heel snel verspreidt en dat de verzoekende partij aldaar geen plaats meer zal hebben .

- Uit overtuiging van de bevolking of uit vrees voor de brigades van Al Aqsa zal de verzoekende partij geen steun meer vinden bij de plaatselijke bevolking en zal zij evenmin nog kunnen tewerkgesteld worden.

- Zij wijst er tevens naar dat zij thans in geval van terugkeer, geen werk meer zal hebben of zal vinden. Zij zal derhalve in eigen behoeften niet meer kunnen voorzien.

- De verzoekende partij heeft geen netwerk meer waarop zij kan steunen en is integendeel in de negatieve aandacht van de bevolking gekomen , zodat zij sociaal allerminstens uitgesloten zal worden.

- De verzoekende partij had reeds een beperkte kring vrienden en kennissen omwille van het beroep van haar vader. Iemand die voor een bank werkt wordt heel veel gesolliciteerd maar kan niet iedereen voldoening geven , wel integendeel, uiteindelijk maakt het ook veel vijanden en veel jaloers ...

- De verzoekende partij is reeds het slachtoffer geweest van fysiek geweld, van valselijke beschuldigingen, van een poging tot ontvoering, van dreigementen, haar leef plaats werd in brand gestoken, zij werd met stenen bekogeld..."

De verzoekende partij vangt haar verzoekschrift aan met een theoretische uiteenzetting over de volgens haar toepasselijke bepalingen en rechtsbeginselen.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij haar paspoort niet durfde voorleggen uit vrees gemakkelijker naar haar land van gewoonlijk verblijf te worden teruggestuurd, hetgeen haar door de smokkelaars en door andere verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk en België als tip werd gegeven. Zij betoogt dat zij bij haar verzoekschrift een kopie van haar volledige Palestijnse paspoort voegt waarmee zij haar identiteit en Palestijnse origine bewijst. Zij wijst erop dat uit het paspoort blijkt dat zij enkel een

Schengenvisum voor Frankrijk bekwam en dat zij geen andere reizen heeft gemaakt. Zij wijst er tevens op dat er bij vreemdelingen en migranten het gerucht bestaat dat zij door het voorleggen van hun paspoort gemakkelijker kunnen worden uitgewezen, hetgeen in haar geval nog werd versterkt doordat haar een bijlage 26^{quater} werd afgeleverd. Zij stelt dat zij niet beseftte dat haar houding als een gebrek aan medewerking zou worden aanzien en vraagt om met voormelde verzachtende omstandigheden rekening te houden.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij aan haar verzoekschrift tevens een kopie toevoegt van de paspoorten van haar ouders, naast de kopieën van hun Jordaanse identiteitskaarten die zij reeds neerlegde. Zij betoogt dat hieruit blijkt dat haar ouders de Jordaanse nationaliteit hebben doch dat haar na haar meerderjarigheid door de Jordaanse autoriteiten werd geweigerd om haar Jordaanse identiteitskaart te verlengen of te vernieuwen *“om de reden dat zij zich nooit naar Amman was begeven en zij geen recht had om de Jordaanse nationaliteit op eigen merites te verwerven”*. Zij wijst erop dat zij nooit in Jordanië heeft verbleven en dat de Jordaanse overheid vaak arbitrair tot intrekking van de Jordaanse nationaliteit overgaat, voornamelijk bij mensen van Palestijnse origine. Voorts betoogt de verzoekende partij dat, waar de commissaris-generaal meent dat er een tegenstrijdigheid bestaat inzake haar woonplaats op de Westelijke Jordaanoever, de identiteitskaarten van haar ouders niet hun woonplaats aanduiden maar de plaats waar deze kaarten werden afgeleverd, namelijk in Ariha, tevens de plaats waar haar vader werkzaam was bij een bank. Volgens haar is er geen sprake van een tegenstrijdigheid maar van een misverstand.

De verzoekende partij stelt dat er tevens sprake is van een misverstand omtrent de haar op de Dienst Vreemdelingenzaken gestelde vraag of zij al dan niet reeds werd veroordeeld door een rechtbank. De verzoekende partij betoogt dat zij de vraag begrepen had *“als zijnde of zij voor zij in de problemen was geraakt, reeds te maken had gehad met het gerecht en een veroordeling had opgelopen”* en *“als een vraag naar een al dan niet blanco strafregister”*. Zij wijst erop dat zij *in fine* niet werd veroordeeld maar werd vrijgesproken. In verband met de onwetendheid die de commissaris-generaal haar verwijt over de tussenkomst van een advocaat voert de verzoekende partij aan dat zij de man die ter terechtzitting verscheen op haar proces niet daadwerkelijk als “haar” advocaat beschouwde en evenmin als de advocaat die door haar familie werd gemandateerd. Zij betoogt dat: *“Op de gevangenis kreeg zij geen gelegenheid of toestemming om met een advocaat te praten en kreeg zij geen bezoek. Kort voor haar proces kwam een medewerker van de advocaat die haar familie gemandateerd had bij de procureur toegelopen, die haar een mandaat ondertekenen liet. Zij kon met die man niet praten en de tussenkomst van die “loco” beperkte zich tot het laten ondertekenen van een mandaat , die zij niet eens in staat was volledig te lezen. Zij zag niemand tot haar proces en op geen enkel ogenblik had zij de gelegenheid om de zaak samen met een / die advocaat te bespreken. Evenmin kwam de advocaat die haar ouders onder de arm hadden genomen, op de vastgestelde zitting. Hij stuurde een “loco”, die amper het woord nam og kreeg. In die omstandigheden , die zij op het CGVS niet kon vertellen, en waar niet naar gevraagd werd, is het volkomen normaal dat de verzoekende partij de man die haar zagezegd vertegenwoordigde en verdedigde, niet daadwerkelijk als “zijn” advocaat heeft aanzien, noch als de advocaat door haar ouders gemandateerd...”* De verzoekende partij stelt vervolgens dat zij niet heeft begrepen hoe zij is kunnen vrijkomen *“gelet op de beperkte tussenkomst van die advocaat”*. Zij stelt zich thans ernstige vragen bij de reden voor haar vrijspraak, *“Vragen die de motivatie van het CGVS trouwens heeft doen rijzen”*. Zij kan van haar ouders geen bijkomende redenen of uitleg bekomen omdat zij niet op haar vragen willen antwoorden en weigeren om de zaak telefonisch met haar te bespreken, aldus de verzoekende partij. Zij stelt dat bij haar het vermoeden rijst dat *“haar vader de rechter mogelijks heeft omgekocht , hetgeen eveneens een antwoord zou zijn voor het feit dat haar ouders en familie vrij discreet zijn gebleven ivm haar vrijspraak en inderdaad hiervan geen gebruik hebben gemaakt om geweld en gerucht te stillen...”* De verzoekende partij merkt op dat de mentaliteit ter plaatse zo is dat een gerucht steeds een grotere impact heeft op de bevolking dan een vonnis. Tevens stelt zij dat de sociale positie van haar gezin geen absolute troef is, zoals de commissaris-generaal het voorstelt. Zij betoogt dat haar gezin als behorend tot de middenklasse *“veel jaloers en vijanden telt”* en dat de invloed van het gezin *in fine* beperkt is. Zij wijst erop dat zij zelf geen hooggeplaatste job had en verschillende jobs in restaurants aanvaardde. Met betrekking tot de job van haar vader wijst de verzoekende partij erop dat de Bank, waar haar vader werkte, in mei 2020 in de negatieve aandacht kwam daar de bank de orders van Israël moest volgen en de bankrekeningen van Palestijnen die in de gevangenis zaten moest sluiten. De afdeling in Jericho werd door een molotovcocktail belaagd. De verzoekende partij citeert een internetartikel dienaangaande.

De verzoekende partij betoogt voorts dat zij geen wagen had en zelfs niet over een rijbewijs beschikt, en dat zij in geen geval heeft verklaard dat zij met haar wagen naar huis is gereden. Zij stelt dat zij een taxi nam, dat zij mogelijks werd herkend toen de taxi stopte, dat zij gehaast was en niets bemerkte en dat zij

niet kan uitsluiten dat de taxichauffeur, al dan niet doelbewust, haar heeft verkleet louter door te praten met de plaatselijke bevolking. Omwille van veiligheidsredenen heeft zij vermeden de situatie verder te bespreken met haar ouders na haar vlucht, zo stelt de verzoekende partij. Zij stelt tevens dat zij geen contact meer heeft met de andere betrokkenen bij de verkoop doch dat zij heeft vernomen *“dat de verkoper ongeveer na twee weken het land verlaten had, mogelijks richting Canada, doch zonder enige zekerheid”*. De verzoekende partij betoogt dat zij nooit verklaarde dat de familiale woning werd vernield door een brand, enkel dat er een molotovcocktail naar werd gegooid. Zij wijst erop dat slechts één plaats werd vernield door een brand, zoals wordt bevestigd door het verslag van de Civiele Bescherming. Zij stelt dat nergens wordt gesteld dat de volledige woning door de brand werd vernield. Verder stelt de verzoekende partij dat de woning in Ramoun officieel op haar naam staat maar door het gezin wordt bewoond. Zij heeft de woning niet betaald en beschouwt deze daarom niet als haar eigen huis maar als de ouderlijke woning of het huis van het gezin. Zij wijst erop dat zij niet werd geconfronteerd met de mogelijke tegenstrijdigheid en daarom geen uitleg kon geven. Zij merkt op dat de woning met enkele stenen werd bekogeld zonder werkelijke schade en dat de brand de meest markante gebeurtenis was, *“Reden waarom de verzoekende partij dat ook gemeld heeft ter gelegenheid van haar interview ren (sic) gronde”*. Zij betoogt voorts: *“Op het CGVS heeft de verzoekende partij geen tijd gekregen om een volledig relaas te maken: zij werd verzocht het kort te houden en er werd haar uitdrukkelijk gewezen op het feit dat zij nadien, op het CGVS, de kans zou krijgen om uitvoerig te kunnen vertellen. De verzoekende partij die chronologisch begon te vertellen werd gestopt toen zij het incidentje vermeldde en ging niet verder. Zij tekende zonder wantrouw of nagedachte daar het interview op het reeds afgelegde Dublin interview leek. De omissie kan haar in die omstandigheden moeilijk worden verweten en is ook niet van aard om het volledige relaas te ontkrachten.”* De verzoekende partij meent dat er voldoende aanwijzingen van vervolging zijn om haar internationale bescherming toe te kennen.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat rekening dient te worden gehouden met *“elementen die inherent zijn aan de afkomst of inherent zijn in de samenleving waartoe de betrokkene behoort dit al dan niet voorkomend uit de afkomst alléén”*. De verzoekende partij betoogt dat: *“in casu de PO en verder het CGVS helemaal geen rekening hebben gehouden met de context van de Westelijke Jordaanoever, de plaatselijke mentaliteit, de huidige geografische verdeling van Jerusalem, de uitermate gevoelige problematiek van de Palestijnse bezittingen en van de Israëlische nederzettingen en hun steeds verder gaande uitbreiding;”* en: *“Dat in dit verband vooreerst de problematiek van de nederzettingen in herinnering dient te worden gebracht om de context begrijpelijk te maken: eens de context begrijpelijk gemaakt, specifiek aan de Westelijke Jordaanoever, is niet alleen de woede van de bevolking en van de Harnas begrijpelijk, maar ook het gedrag van de verzoekende partij. In de Westelijke Jordaanoever staat de gehechtheid aan een stuk grond centraal. Dat de verklaringen en het gedrag van de verzoekende partij in het daglicht van deze specificiteit binnen de meer algemene problematiek van de Palestijnen te worden onderzocht.”* De verzoekende partij citeert vervolgens een artikel van Wikipedia over Israëlische nederzettingen. Zij betoogt dat: *“Dat dit artikel genoegzaam bewijst hoe de problematiek van de nederzettingen in de Westbank vooreerst helemaal specifiek is aan de Westbank, maar ook dat elk stuk grond een heel bijzondere waarde inneemt voor de Palestijnen van de Westbank, die klaar en duidelijk bereid zijn te vechten en te sterven om hun gronden te bewaren en de verdere bezettingen proberen te dwarsbomen.”*

De uitbreiding van de nederzettingen is voor de Palestijnen een constante uitdaging van de Israël, die een antwoord vergt.

Grond heeft in de Westbank een bijzonder en uitzonderlijke symbolische waarde.

Een element waarmee men rekening dient te houden voor het gedrag van de verzoekende partij te begrijpen en te analyseren.

In dit opzicht en rekening houdende met deze waarde aan een stuk grond toegekend is het begrijpelijk dat ondanks de bedreigingen de verzoekende partij voor haar vlucht nog een naar haar grond is gaan kijken, toen zij teruggekeerd is om ook met haar gezin afscheid te nemen.

Haar grond verlaten staat op gelijke voet met de afscheid met haar achtergelaten familie.

Het CGVS houdt met het ene en het andere helemaal geen rekening, volledig ten onrechte en in tegenstelling met de algemeen beschikbare informatie en de informatie die de verzoekende partij bijbrengt, waaruit de waarde die aan de grond wordt toegekend, klaar en duidelijk voorkomt.

Dat de beslissing inzake verzoekende geenszins betwist dat de verzoekende partij ontegensprekelijk een man is afkomstig van de Westbank, van Palestijnse origine.”

Verder citeert de verzoekende partij een internetartikel over de lonen in de Westelijke Jordaanoever. Zij betoogt dat: *“Dat dit artikel door het verschil tussen de werknemers die voor Palestijnen en voor Israël werken, tevens ook een bijkomende reden geeft voor de woede van Palestijnen die voor joden vermoed*

worden te werken, voornamelijk nog wanneer het gaat om onroerendgoedtransacties... die uiteraard een van de meest gevoelige wrijvingspunten raakt .

Naast het feit dat de verzoekende partij van verraad beschuldigd wordt; voegt zich de bijkomende omstandigheid dat zij geacht wordt hiermee vier keer meer te verdienen dan een andere die de Palestijnen trouw blijft...

jaloezie en afgunst leiden gemakkelijk tot haat en geweld in de context van de Westbank, met als achtergrond armoede , blokkade en gebrek aan toekomst

dat in dit kader de exacte rol van de verzoekende partij in de transactie te verwaarlozen is : de bevolking maakt geen verschil tussen wie als eerste of laatste al dan niet is tussengekomen en het geroddel en de rumeur zorgen voor de verdere verspreiding.

Het is trouwens hierom dat de woning van de verzoekende partij in brand gestoken werd en dat zij met stenen bekogeld werd...

Dat in het kader van het onderzoek van een terugkeer naar de Westbank dient te worden vastgesteld dat de toestand in de Westbank anno 2021/2022 uitermate verslecht is in vergelijking met het jaar 2018, periode in dewelke zij de Westbank verlaten heeft.

Dat de redenering van het CGVS niet kan worden gevolgd en absoluut geen rekening houdt met de culturele en socio-economisch achtergrond van d Westbank."

De verzoekende partij besluit dat: "in casu, echter alles bewijst dat er ernstige aanwijzingen bestaan van het feit dat de verzoekende partij de Westbank heeft moeten verlaten wegen een gegronde vrees en dat zij daarom zich buiten de invloedsfeer van de UNRWA is komen te staan, en/of dat zij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij voert aan dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom zij niet in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar haar hoger beschreven profiel en de informatie van Cedoca. Zij meent dat de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie niet voldoende actueel is, gelet op de labiele en snel evoluerende situatie in de Westelijke Jordaanoever. Zij stelt dat de situatie thans is verslechterd en dat *"de invloed van de President wisseling in de VS op de Israëlische politiek van uitbreiding van de nederbezettingen in de Westbank geenszins te voorzien zijn, ondanks het feit dat vermoeden wordt dat de huidige President Biden waarschijnlijk niet helemaal het standpunt van voormalige President Trump gaat innemen."* Vervolgens citeert zij twee internetartikelen d.d. respectievelijk 12 augustus 2019 en 31 januari 2019 alsook het reisadvies voor de Palestijnse Gebieden voor Nederlandse reizigers. Zij stelt dat de uitbreiding van de nederzettingen in de Westelijke Jordaanoever heel gevoelig en actueel blijven en citeert dienaangaande een artikel van de Verenigde Naties d.d. januari 2021 waarna zij stelt: *"Dat de UNRWA CRISIS sowieso invloed heeft op alle inwoners van Gaza in die mate dat wanneer de helft van de inwoners van Gaza van de bijstand van de UNRWA beroofd wordt, dit uiteraard ook de volledige economie van Gaza negatief beïnvloedt."* Verder citeert de verzoekende partij uit verschillende internetartikels met betrekking tot UNRWA en de impact van de problemen die UNRWA ondervindt op de bevolking in Gaza en de gebieden die onder controle van UNRWA staan. De verzoekende partij besluit dat de Raad niet over alle nodige inlichtingen beschikt.

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een kopie van de voorpagina van haar Palestijns paspoort (stuk 3). Zij stelt in de inventaris bij haar verzoekschrift dat zij tevens een kopie van de identiteitsdocumenten van haar ouders toevoegt, doch deze werden niet aan het verzoekschrift gehecht dat aan de Raad werd bezorgd.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad ontvangt vanwege de verzoekende partij op 19 augustus 2022 een eerste aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij stelt als volgt:

"Overwegende dat de verzoekende partij een Palestijnse is uit de Westbank.

Overwegende dat de verzoekende het op het CGVS niet kon halen om bijkomende documenten bij te brengen, omwille van moeizame communicatiemiddelen, van de lockdown aan de Coronacrisis en het gebrek aan geld.

De verzoekende partij heeft thans via de bemiddeling van zijn broer die de demarches heeft gedaan namens hun vader, bijkomende documenten kunnen bekomen die haar via DHL naar haar werden opgestuurd.

Het betreft :

1. Een attest van 25.01.22 uitgaande van de Palestijnse Autoriteit, Algemeen Parket , commissariaat te Jericho, dat bevestigt dat verzoekende partij één maand aangehouden werd tussen 15.7.18 en 15.08.18 tijdens een onderzoek met betrekking tot de verkoop van gronden aan de vijand . het attest bevestigt dat geen wettelijke overtredingen konden worden weerhouden + beëdigde vertaling naar het Nederlands
2. Een attest van de advocaat A.H.A.N., dat bevestigt dat de verzoekende partij vrijgesproken werd in de zaak waarbij een dorpeling klacht tegen haar had ingediend wegens overdracht van gronden aan de vijand + beëdigde vertaling naar het Nederlands
3. Attest van het lokaal bestuur van het dorp Ramon dat de verzoekende partij met vader en moeder in Ramon woonde. + beëdigde vertaling naar het Nederlands

De verzoekende partij wenst te benadrukken dat indien de dorpeling F.J.T. de persoon is die tegen haar de klacht indiende en aldus het onderzoek aanhangig maakte, het in feite de Al Aqsa Brigade is die er achter stond;

Dat de gelegenheid dat de Rechtbank haar heeft vrijgesproken bij gebrek aan daadwerkelijke bewijzen geenszins betekent dat de verzoekende partij veilig kan terugkeren en niet meer gestoord zal worden.

Dat een nieuw onderzoek , op basis van nieuwe elementen steeds kan worden opgestart et dat de verzoekende partij ervan overtuigd is dat Al Aqsa vrij gemakkelijk nieuwe elementen kan creëren...

De verzoekende partij vreest niet alleen Al Aqsa, doch ook haar medeburgers die Al Aqsa volgen en die tegenover haar vijandig staan.

Verzoekende partij is van oordeel dat zij als Palestijnse, niet meer naar de Westbank kan terugkeren omwille van verscheidene factoren die cumulatief dienen te worden beoordeeld.

Dat het geweld heel duidelijk escaleert sedert het vertrek van de verzoekende partij i 2018 en met 30 percent toegenomen heeft op geen één jaar tijd .

Een kort overzicht van de navolgende artikels het aantonen.

[...]

Dat dit artikel duidelijk stelt dat de autoriteiten niets doen om de situatie onder controle te krijgen....

Dat 2022 een nog verdere uitbreiding van het geweld in de WESTBANK meebracht, tot enkele dagen geleden...18.08.22.

[...]

Dat de spanning toegenomen heeft is ook duidelijk gemaakt door de tussenkomst van de Franse President Macron om de toestand te stillen...

[...]

Dat de escalatie van het geweld tussen Palestijnen en Israëli in de Westbank, duidelijk een weerslag heeft op het risico dat de verzoekende partij loopt, in geval van terugkeer naar de Westbank

Zelfs indien de verzoekende partij door het Gerecht officieel vrijgesproken werd, is zij door de Al Aqsa Brigade als verrader en collaborateur aangeduid, bij hen maar ook bij de plaatselijke bevolking.

De escalatie van het geweld met de Israëli , het stijgende aantal doden onder de Palestijnen, heeft een escalatie van de wiede en van de haat bij de Palestijnen, een woede en een haat waarvan de verzoekende partij, als "verrader" het slachtoffer kan worden....

Voor de bevolking is het in ieder geval minder riskant om haar woede en haat te uiten op de verzoekende partij dan op de Israëli's ;

De verzoekende partij vreest zowel haar autoriteiten en in casu nog meer bepaald de Al AQSA Brigade als de bevolking die nav de escalatie van het geweld meer en meer partij kiest voor de Brigade, bij gebrek aan een vreedzame oplossing.

wanhoop leidt tot het zoeken naar zondebokken, bij gebrek aan aanspreekbare verantwoordelijken...

Dat het CGVS geen correcte beoordeling maakt van de voorgelegde informatie.

Dat de verzoekende partij van oordeel is dat de volgende elementen thans vast staan: de Palestijnse oorsprong, het verblijf in de Westbank, dorp Ramoun, het bestaan van een strafrechtelijk onderzoek ten laste wegens de tussenkomst van de verzoekende partij in een verkoop van grond aan de Israëli, de vrijspraak van de verzoekende partij bij gebrek aan voldoende bewijzen.

Dat de verzoekende partij van oordeel is dat de daarnaast voorgelegde informatie duidelijk naar het risico in geval van terugkeer duidt

Zij dient derhalve aks vluchteling te worden erkend, minstens dient de subsidiaire bescherming haar toegekend worden.

In heel ondergeschikte orde dient de beslissing vernietigd te worden en het dossier naar het CGVS teruggestuurd."

De verzoekende partij citeert in haar eerste aanvullende nota uit een aantal internetartikels en voegt de in haar nota vermelde attesten met vertaling eraan toe.

3.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een tweede aanvullende nota de originelen neer van de attesten die zij aan haar eerste aanvullende nota toevoegde.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet aangenomen worden.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart de Westelijke Jordaanoever te zijn ontvlucht omdat zij ervan werd beschuldigd als vastgoedmakelaar een stuk grond te hebben verkocht dat vervolgens in handen kwam van Israëlische kolonisten, waarvoor zij verantwoordelijk werd gehouden. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij bij de uiteenzetting van de feiten in haar verzoekschrift een aantal bijkomende opmerkingen formuleert, dient vastgesteld dat deze opmerkingen veeleer dienen te worden beschouwd als een verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing dan als een aanvulling/verbetering van het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 3 bij het verzoekschrift en de attesten toegevoegd aan de aanvullende nota's).

De Palestijnse identiteitskaart en Jordaanse geboorteakte van de verzoekende partij, de Palestijnse identiteitskaarten van haar ouders, het attest van het lokaal bestuur van Ramoun inzake de woonplaats van de verzoekende partij en haar ouders en de kopie van het voorblad van het Palestijns paspoort van de verzoekende partij, dat zij ter terechtzitting in zijn geheel laat zien, staven de identiteit en de Palestijnse origine van de verzoekende partij en haar herkomst uit Ramoun. Deze elementen worden heden niet betwist doch houden op zich geen rechtstreeks verband met het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Met betrekking tot de kopie van het certificaat van het makelaarskantoor bij de rechtbank van koophandel motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat hieruit niet blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk op zelfstandige basis bij dit makelaarskantoor betrokken was. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft. Bovendien blijkt uit dit certificaat niet dat de verzoekende partij omwille van een vastgoedverkoop werd gevisieerd. De brieven van de "Raad van Dorpen" bevatten louter adviezen om gronden niet in handen te laten vallen van Israëls kolonisten. Nergens uit deze brieven kan blijken dat de verzoekende partij in de Westelijke Jordaanoever werd gevisieerd. De USB-stick bevat enkel filmpjes over een grondconflict tussen Palestijnen en Israëli's en is dus informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op de persoon van de verzoekende partij. De brief van de Belgische werkgever van de verzoekende partij handelt enkel over haar arbeidsprestaties in België doch heeft voorts geen enkele *nexus* met de door haar aangehaalde vluchtmotieven.

Betreffende de aangifte van de poging tot ontvoering dient erop gewezen dat deze is opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partij. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partij brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze aangifte of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat haar aangifte inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. In het attest van de Civiele Bescherming over de brand in de woning van de verzoekende partij wordt gesteld dat "*de bemanning ging naar de bron van de vuren op zoek die alles van meubels, bezittingen en eigendommen van het huis heeft verbrand*" (eigen onderlijning) (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, document 7, vertaling), terwijl de verzoekende partij zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud als in haar verzoekschrift beweert dat de brand slechts één kamer vernietigde. Dat de verklaringen van de verzoekende partij niet overeenstemmen met de inhoud van dit document doet afbreuk aan de bewijswaarde ervan. Verder blijkt uit dit attest nergens wat de brand zou hebben veroorzaakt en/of wat de aanleiding van de brand zou zijn geweest. Aldus is dit stuk op zich niet van aard om in deze stand van zaken het vluchtrelaas van de verzoekende partij aannemelijk te achten.

Het verkoopcontract vermeldt de verzoekende partij enkel als bemiddelaar. Als zodanig kan uit dit contract niet blijken dat de verzoekende partij daadwerkelijk naar aanleiding van haar betrokkenheid bij deze verkoop zou zijn gevisieerd omdat de betrokken grond in handen van Israëls kolonisten zou zijn gevallen. De Raad stelt bovendien vast dat de hoofding van dit contract zeer sterk lijkt op de hoofding van het attest van 28 april 2022 van de advocaat die bevestigt dat de verzoekende partij werd vrijgesproken en dat de verzoekende partij aan haar aanvullende nota's toevoegt. Het is hierbij opvallend dat zowel het logo als de schrijfwijze van de naam van de advocaat voorafgegaan door "*Advocate*", van de naam van het kantoor ("*Advocates and Legal Consultants*"), het adres in de Ersal Street in Ramallah en de ligging op de derde verdieping volledig hetzelfde zijn, terwijl het verkoopcontract vermeldt dat het advocatenkantoor zich op de derde verdieping van de Abnakhil Tower bevindt en het attest van 28 april 2022 stelt dat het advocatenkantoor zich bevindt op de derde verdieping van de Alaraj Tower. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat deze documenten in functie van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij werden opgesteld en aangepast. Deze vaststelling wordt mede ondersteund waar de verzoekende partij in haar eerste aanvullende nota uiteenzet dat zij de bijkomende attesten kon bekomen via haar broer "*die de demarches heeft gedaan namens hun vader*", hetgeen duidt op het gesolliciteerd karakter van deze bijkomende attesten en hun bewijswaarde ondermijnt. Dat de verzoekende partij zich bedient van dergelijke bedenkelijke stukken ter staving van haar verzoek om internationale bescherming doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid en aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Met betrekking tot het attest van het politiekantoor te Jericho dient vooreerst vastgesteld dat hierin wordt vermeld dat de verzoekende partij werd vrijgelaten "*na een maand van onderzoek, aangezien er geen*

wettelijke overtredingen tegen hem waren bewezen", terwijl de verzoekende partij steeds verklaarde dat zij door een rechter werd vrijgesproken, zoals ook wordt gesteld in het attest van de advocaat, en geenszins dat zij werd vrijgelaten omdat er na het onderzoek door de politie geen overtredingen konden worden vastgesteld. Tevens dient erop gewezen dat de hoofding van dit attest zeer sterk gelijkt op de hoofding van de aangifte van de poging tot ontvoering die zij eerder neerlegde, hetgeen opnieuw doet vermoeden dat deze documenten in functie van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij werden opgesteld en aangepast. Het geheel van deze vaststellingen noopt tot het besluit dat aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Inzake het pamflet van Al Aqsa dient vastgesteld dat dit document door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer kan worden opgesteld en bijgevolg slechts een beperkte bewijswaarde heeft. In deze stand van zaken volstaat dit pamflet op zich dan ook niet teneinde het vluchtrelaas van de verzoekende partij aannemelijk te achten.

Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van gewoonlijk verblijf is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen die de verzoekende partij zou hebben gekend naar aanleiding van haar betrokkenheid bij de verkoop van een stuk grond dat in de handen van Israëliische kolonisten zou zijn gevallen. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) de verzoekende partij niet kan aangeven waarom net zij zou worden geviséerd naar aanleiding van de verkoop. Immers staan in verkoopovereenkomst ook de koper en verkoper vermeld. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij niet weet wat er met andere betrokkenen zou zijn gebeurd, met name met de baas van het makelaarskantoor, de koper van de grond of de betrokken advocaat. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt bovendien dat zij uit een bemiddelde familie komt – haar vader was immers bankdirecteur en haar oom Y. directeur van een oliebedrijf – zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat haar familie de beschuldigingen aan het adres van de verzoekende partij niet zomaar zou tolereren. Er kan dan ook worden aangenomen dat zij in staat zijn te achterhalen wat er met de andere bij de verkoop betrokken personen is gebeurd. De bewering van de verzoekende partij dat haar familie uiteindelijk niets met de beschuldigingen aan haar adres te maken heeft, is, mede gelet op de maatschappelijke context in de Westelijke Jordaanoever waar de familie-eer een belangrijk goed is, geenszins aannemelijk en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

(ii) de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt ter staving van het schietincident op 2 mei 2018, hoewel zij verklaart dat haar broer hiervan aangifte heeft gedaan. De verzoekende partij zou na dit incident naar Betunia verhuisd zijn, doch op 10 juni 2018 keerde zij met haar eigen auto terug naar haar ouders in Ramoun, waarna de woning met molotovcocktails zou zijn bestookt. Dergelijk risicovol gedrag ondermijnt de geloofwaardigheid van de aangehaalde vluchtmotieven. Bovendien wordt in het voorgelegde verslag van de Civiele Bescherming melding gemaakt van de vernieling van alle meubels, bezittingen en eigendommen terwijl de verzoekende partij stelt dat er slechts één kamer uitbrandde. Het voorgaande klemt des te meer daar de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van een brand na het gooien van molotovcocktails en enkel vermeldde dat de woning door jongeren met stenen werd bekogeld.

(iii) het document betreffende de aangifte van de poging tot ontvoering op 2 juli 2018 louter is gebaseerd op de verklaringen van de verzoekende partij en op zich dan ook niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk het slachtoffer werd van een ontvoeringspoging.

(iv) waar de verzoekende partij aanvoert dat zij van 15 juli tot en met 15 augustus 2018 werd opgepakt en gemarteld, te zijn aangeklaagd en vervolgens te zijn vrijgesproken door een rechter, zij niet kan aangeven welke acties haar familie in deze periode zou hebben ondernomen. Zo kan zij niet met zekerheid zeggen of haar familie al dan niet een advocaat inschakelde. Zij legt verder geen enkel stuk voor met betrekking tot haar detentie, haar inbeschuldigingstelling of het vonnis van haar vrijspraak. Het is bovendien niet aannemelijk dat de hele gerechtelijke procedure in één maand kon worden afgerond. Het voorgaande

klemt des te meer daar de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er nooit een proces bij een rechtbank tegen haar is gestart.

(v) het niet aannemelijk is dat de familie van de verzoekende partij geen pogingen ondernam om met Al Aqsa te onderhandelen nadat zij de verzoekende partij beschuldigden van collaboratie nadat zij door de rechter was vrijgesproken. De verzoekende partij vermeldde Al Aqsa bovendien niet tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het belang van grond in de context van de Israëlische nederzettingen in de Westelijke Jordaanoever, citeert dienaangaande uit een artikel van Wikipedia en betoogt dat deze algemene context belangrijk is om haar gedrag te begrijpen. Waar kan worden aangenomen dat grondbezit in de Westelijke Jordaanoever in het licht van de Israëlische nederzettingen een gevoelig thema is dat de gemoederen sterk kan verhitten, doet deze algemene context geen afbreuk aan het feit dat van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de door haar aangehaalde vluchtmotieven concreet aannemelijk dient te maken. Het citeren van louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie volstaat hiertoe niet. De verzoekende partij laat overigens na te duiden op welke wijze deze algemene context haar eigen gedrag zou verklaren of verschonen. Waar zij stelt dat zij *“voor haar vlucht nog naar haar grond is gaan kijken , toen zij teruggekeerd is om ook met haar gezin afscheid te nemen”* en dat: *“Haar grond verlaten staat op gelijke voet met de afscheid met haar achtergelaten familie.”*, kan niet worden ingezien waar zij het over heeft. De in haar relaas betrokken grond betrof immers niet haar grond, maar grond die door ene F.J.T. zou zijn verkocht aan ene S.S.H. Nergens tijdens haar persoonlijk onderhoud vermeldde de verzoekende partij een terugkeer naar haar grond om afscheid te nemen van haar gezin of familie.

Verder voert de verzoekende partij aan dat zij de vraag op de Dienst Vreemdelingenzaken of er tegen haar ooit een proces voor een rechtbank werd gestart, had begrepen als een vraag of zij ooit veroordeeld werd door een rechtbank, als een vraag of zij voorafgaand aan haar problemen ooit te maken had gehad met het gerecht en een veroordeling had opgelopen en als een vraag naar haar al dan niet *blanco* strafregister. Deze *post factum*-beweringen zijn echter allerm minst ernstig. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd haar gevraagd: *“Bent u door een rechtbank veroordeeld geweest? Of is er tegen u een proces voor een rechtbank gestart? Wanneer? Welke rechtbank? Tot welke straf werd u eventueel veroordeeld?”* (administratief dossier, stuk 7, “vragenlijst”). Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partij werd bevraagd naar een proces voor een rechtbank tegen haar in het algemeen, zonder onderscheid in tijd tussen de periode voor of na de aangehaalde problemen, dat zij niet enkel werd bevraagd over een proces bij een rechtbank waarbij zij werd veroordeeld (immers: *“Of is er tegen u een proces voor een rechtbank gestart?”*) en dat nergens werd gevraagd naar haar al dan niet *blanco* strafregister. Overigens vermeldde de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken in het overzicht van de feiten die tot haar vlucht hebben geleid evenmin het proces voor de rechtbank. Bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde de verzoekende partij bovendien dat haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, dat zij er de belangrijkste redenen voor haar vertrek uit de Westelijke Jordaanoever heeft kunnen weergeven en dat zij er de tolk goed had begrepen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het proces naar aanleiding van de beschuldigingen van collaboratie waarvan zij werd vrijgesproken, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Te dezen benadrukt de Raad dat de verzoekende partij nog steeds nalaat enig document ter staving van dit proces en/of van de beschuldigingen tegen haar voor te leggen. Zij legt weliswaar enkele attesten voor, met name een attest d.d. 28 april 2022 van een advocaat en een attest

van het politiekantoor te Jericho, doch hoger werd reeds vastgesteld dat deze attesten bewijswaarde ontberen (zie *supra*). Dat de verzoekende partij wel in staat blijkt om een attest te bekomen van een advocaat en het politiekantoor maar klaarblijkelijk niet om documenten voor te leggen betreffende het proces zelf (zoals een akte van inbeschuldigingstelling of een afschrift van een vonnis), ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen eens te meer.

Het voorgaande klemmt des te meer waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt als volgt: *"In verband met de vraagtekens die het CGVS stelt ivm de onwetendheid van een tussenkomst van een advocaat, door haar ouders gemandateerd om haar bij te staan dient te worden vastgesteld dat de verzoekschrift de man die ter zitting is verschenen op haar proces, niet daadwerkelijk als "haar" advocaat heeft aanzien, noch als de advocaat die door haar familie gemandateerd werd. Op de gevangenis kreeg zij geen gelegenheid of toestemming om met een advocaat te praten en kreeg zij geen bezoek. Kort voor haar proces kwam een medewerker van de advocaat die haar familie gemandateerd had bij de procureur toegelopen, die haar een mandaat ondertekenen liet. Zij kon met die man niet praten en de tussenkomst van die "loco" beperkte zich tot het laten ondertekenen van een mandaat, die zij niet eens in staat was volledig te lezen. Zij zag niemand tot haar proces en op geen enkel ogenblik had zij de gelegenheid om de zaak samen met een / die advocaat te bespreken. Evenmin kwam de advocaat die haar ouders onder de arm hadden genomen, op de vastgestelde zitting. Hij stuurde een "loco", die amper het woord nam og kreeg. In die omstandigheden, die zij op het CGVS niet kon vertellen, en waar niet naar gevraagd werd, is het volkomen normaal dat de verzoekende partij de man die haar zagezegd vertegenwoordigde en verdedigde, niet daadwerkelijk als "zijn" advocaat heeft aanzien, noch als de advocaat door haar ouders gemandateerd..."* De verzoekende partij stelt vervolgens dat zij niet heeft begrepen hoe zij is kunnen vrijkomen *"gelet op de beperkte tussenkomst van die advocaat"*. Zij stelt zich thans ernstige vragen bij de reden voor haar vrijspraak, *"Vragen die de motivatie van het CGVS trouwens heeft doen rijzen"*. Zij kan van haar ouders geen bijkomende redenen of uitleg bekomen omdat zij niet op haar vragen willen antwoorden en weigeren om de zaak telefonisch met haar te bespreken, aldus de verzoekende partij. Zij stelt dat bij haar het vermoeden rijst dat *"haar vader de rechter mogelijks heeft omgekocht, hetgeen eveneens een antwoord zou zijn voor het feit dat haar ouders en familie vrij discreet zijn gebleven ivm haar vrijspraak en inderdaad hiervan geen gebruik hebben gemaakt om geweld en gerucht te stillen..."*

Het is allerm minst ernstig dat de verzoekende partij *post factum* in haar verzoekschrift haar eigen vrijspraak tijdens het beweerde proces tegen haar in vraag stelt. Gelet op de bemiddelde positie van haar familie, is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij de naam niet kent van de advocaat die haar op het proces zou hebben bijgestaan. Zij beweert weliswaar dat zij met deze man niet kon praten toen zij in de gevangenis zat en dat een andere advocaat *loco* haar eigen advocaat verscheen, doch dit neemt niet weg dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij terdege op de hoogte is van de naam van de betrokken advocaat, gelet op het verregaande belang van de tegen haar gerichte beschuldigingen en bijgevolg van het proces tegen haar. Bovendien heeft de verzoekende partij nog contact met haar familie, zodat kan worden aangenomen dat zij zich hieromtrent kan informeren. Dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet de mogelijkheid zou hebben gehad om uit te wijden over deze advocaat, zoals zij in haar verzoekschrift beweert, is evenmin ernstig. Op het einde van het persoonlijk onderhoud hadden noch de verzoekende partij noch haar advocaat enige opmerking (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-22). Dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift plots haar vrijspraak in vraag stelt *"gelet op de beperkte tussenkomst van die advocaat"* en hierbij zelfs aangeeft dat deze twijfel mede werd ingegeven door de motieven van de bestreden beslissing, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Dat haar vader mogelijks de rechter heeft omgekocht en hierom discreet wou blijven over de vrijspraak van de verzoekende partij is niet meer dan een blote *post factum*-bewering die klaarblijkelijk tot stand kwam door reflectie na confrontatie met de motieven van de bestreden beslissing. Dergelijke beweringen maken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het relaas van de verzoekende partij dat zij van collaboratie werd beschuldigd, hiervoor werd opgepakt en gemarteld en vervolgens door een rechter zou zijn vrijgesproken. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan haar bewering dat zij nadien door Al Aqsa alsnog van deze collaboratie zou worden beschuldigd. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij *post factum* voor het eerst in haar eerste aanvullende nota aanvoert dat de klacht die tot het proces tegen haar zou hebben geleid, werd ingediend door de verkoper van de grond, F.J.T., maar dat het in feite Al Aqsa was die achter deze actie stond, terwijl zij hiervan nooit eerder melding maakte. Hetzelfde geldt voor waar zij in deze aanvullende nota stelt dat een nieuw onderzoek tegen haar gemakkelijk kan worden opgestart en dat zij ervan overtuigd is dat Al Aqsa vrij gemakkelijk nieuwe elementen hiertoe kan creëren. Dergelijke blote *post factum*-beweringen, waarvan de verzoekende partij nooit eerder melding maakte, zijn er louter op gericht haar vluchtrelaas aan te dikken, hetgeen eens te meer, mede gelet op de op haar rustende medewerkingsplicht (zie *supra*), de ongeloofwaardigheid ervan aantoonst.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op de “*mentaliteit ter plaatse*” en aanvoert dat de positie van haar vader als bankdirecteur veel jaloezies en vijanden oplevert, werpt zij opnieuw een blote *post factum*-bewering op. De verzoekende partij maakte nooit enige melding over problemen die haar vader of zijn familie zouden hebben gekend omwille van hun socio-economische welvaart. De uiteenzetting over de Bank, waarbij haar vader werkte, is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij en/of haar vader. Het verweer in het verzoekschrift doet dan ook geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de familie van de verzoekende partij als welstellend kan worden beschouwd.

Verder beweert de verzoekende partij dat zij niet over een wagen en een rijbewijs beschikt, zodat zij in geen geval kon verklaren dat zij met haar eigen wagen naar huis reed. Zij stelt dat zij met een taxi naar huis reed en dat de taxichauffeur haar mogelijks heeft verkleet door met de plaatselijke bevolking te praten. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde de verzoekende partij nochtans als volgt: “*Toen heb ik besloten om mijn moeder te gaan bezoeken in Ramallah. Ik ging in de auto naar haar toe.*” (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14) en: “*Ik dacht er niet aan om mijn moeder bij mij te laten komen. Van Ramun naar Betunia, als jonge man ga ik er naar toe in de auto en niemand kan mij zien.*” (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). De verzoekende partij vermeldde nergens dat zij met een taxi naar haar ouders ging op 10 juni 2018 en uit voormelde verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat zij wel degelijk een auto had. Dat de verzoekende partij *post factum* op gekunstelde wijze haar onvoorzichtig gedrag door met haar auto naar haar ouders in Ramoun te rijden, tracht te vergoelijken, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Hetzelfde geldt waar de verzoekende partij, zonder hierbij enige bijkomende informatie te verschaffen, *post factum* beweert dat zij heeft vernomen dat de verkoper van de grond na ongeveer twee weken de Westelijke Jordaanoever heeft verlaten, mogelijks richting Canada. De verzoekende partij laat na hierover enige bijkomende informatie te verschaffen, te duiden waarom zij hiervan niet eerder melding maakte en/of te verduidelijken hoe zij hiervan op de hoogte kwam. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat uit het voorgelegde attest van de Civiele Bescherming blijkt dat er in de woning maar één plaats, het salon, door de brand werd vernield, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat in dit attest wordt gesteld dat “*de bemanning ging naar de bron van de vuren op zoek die alles van meubels, bezittingen en eigendommen van het huis heeft verbrand*” (eigen onderlijning) (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, document 7, vertaling). Dat er niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat de volledige woning door de brand werd vernield, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verklaringen van de verzoekende partij over deze brand inhoudelijk niet stroken met wat in het voorgelegde attest wordt gesteld, hetgeen afbreuk doet aan zowel de bewijswaarde van dit attest als de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Verder stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat: “*Op de woning werden enkele stenen gegooid doch zonder werkelijke schade, de brand was het meeste markante gebeurtenis.*” Hiermee tracht zij *post factum* haar eerdere, tegenstrijdige verklaringen alsnog met elkaar te verzoenen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Zij beweert dienaangaande verder dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd kreeg om een volledig relaas uiteen te zetten. Hoger werd er reeds op gewezen dat de verzoekende partij bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat zij er alle redenen voor haar vertrek kon uiteenzetten. Verder kreeg de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans om zaken toe te voegen, hetgeen zij niet deed, en door haar ondertekening nadat haar verklaringen haar in het Arabisch waren voorgelezen, bevestigde zij dat de inhoud ervan met de werkelijkheid overeenstemt. Er kan dan ook geenszins worden aangenomen dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken de tijd niet kreeg om de brand in haar woning te vermelden – hetgeen zij in haar verzoekschrift omschrijft als de meest markante gebeurtenis – terwijl zij wel de kans zag om het gooien van stenen te vermelden, hoewel dit blijkens het verzoekschrift geen werkelijke schade berokkende.

Waar de verzoekende partij verder nog verwijst naar de lonen in de Westelijke Jordaanoever en betoogt dat Palestijnen die voor Israël's werken meer verdienen en met jaloezie, afgunst, haat en geweld te maken krijgen tegen de achtergrond van armoede, de blokkade en het gebrek aan toekomst, en aanvoert dat bijgevolg het niet uitmaakt dat zij een bemiddelende rol speelde bij de verkoop omdat het geroddel en rumoer voor de verdere verspreiding van de beschuldigingen tegen haar zorgden, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Haar verwijzing naar de lonen in de Westelijke Jordaanoever is dan ook niet relevant. Dit betreft overigens louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie en die aldus op zich niet volstaat teneinde de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas alsnog te herstellen. Dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever in 2021/2022 verslechterd is in vergelijking met

de periode van haar vertrek, zoals zij in haar verzoekschrift benadrukt, doet aan het voorgaande evenmin afbreuk. Haar relaas situeert zich immers niet in 2021/2022.

De internetartikels en rapporten waarnaar de verzoekschrift verwijst en waaruit zij citeert in haar verzoekschrift en in haar eerste aanvullende nota zijn eveneens van louter algemene aard en hebben evenmin betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Aldus volstaan deze internetartikels en rapporten op zich niet om de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas alsnog te herstellen. Waar zij in haar eerste aanvullende nota nog stelt dat zij door de plaatselijke bevolking als verrader zal worden beschouwd en dat het voor deze bevolking minder riskant is om hun woede omwille van de algemene situatie in de Westelijke Jordaanoever op haar uit te werken dan op de Israëli's, komt zij opnieuw *post factum* met vervolgingsfeiten op de proppen waarvan zij nooit eerder melding maakte. Geenszins kan worden aangenomen dat de verzoekende partij als Palestijn zou worden gevisieerd door de lokale bevolking louter omdat het minder riskant is om haat en woede op haar uit te werken dan op de Israëli's. In zoverre de verzoekende partij dit linkt aan haar vluchtrelaas, dient erop gewezen dat hoger reeds kwam vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij van collaboratie wordt beschuldigd en door Al Aqsa werd gevisieerd.

Waar de verzoekende partij bij de uiteenzetting van de feiten in haar verzoekschrift nog stelt dat zij geen werk meer zal kunnen vinden en dat zij niet op een netwerk zal kunnen rekenen, kan zij geenszins worden bijgetreden. Gezien de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en de welgestelde socio-economische positie van haar familie kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij plots in de onmogelijkheid zou verkeren om werk te vinden. Tevens dient erop gewezen dat zij in haar eerste aanvullende nota stelt dat haar broer op vraag van hun vader bijkomende documenten verzamelde. Dat zij in de Westelijke Jordaanoever niet langer op een netwerk zou kunnen steunen, is dan ook geenszins aannemelijk.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de moeilijkheden die UNRWA ondervindt, dient erop gewezen dat de verzoekende partij verklaarde dat zij nooit geregistreerd was bij UNRWA en nooit beroep heeft gedaan op hulp of bijstand van UNRWA. Aldus zijn artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet op haar van toepassing en is haar verwijzing naar de problemen van UNRWA *in casu* niet relevant.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op de overtollige motieven dat de verzoekende partij geen duidelijkheid verschaft over haar nationaliteit en dat uit de voorgelegde identiteitskaarten van haar ouders niet blijkt dat zij ook in Ramoun woonden, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing. Ten overvloede merkt de Raad op dat, mede gelet op de op haar rustende medewerkingsplicht (zie *supra*), de vaststelling dat de verzoekende partij haar paspoort pas voor het eerst ter terechtzitting liet zien, zonder dat zij hiervoor een afdoende verschoning doet gelden, een bijkomende negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid. Immers, zij beweert in haar verzoekschrift dat zij van de smokkelaars de tip kreeg om haar paspoort niet voor te leggen, terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij geen gebruik maakte van een smokkelaar omdat zij op legale wijze met haar paspoort met een Frans visum reisde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven, behoudens hetgeen hiervoor als overtollige motieven werd aangeduid, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in de Westelijke Jordaanoever zou hebben gekend.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever wordt in de bestreden beslissing op basis van de COI Focus “Cisjordanie – Situation sécuritaire” van 7 oktober 2021 gesteld dat “Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de COI Focus Cisjordanie- Situation sécuritaire, 7 oktober 2021, beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocusterritoirepalestiniencisjordanie.situationsecuritaire20211007.pdf> of <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. In 2021 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke

meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israëli's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

De spanningen over plannen voor gedwongen uitzettingen in de wijk Sheikh Jarrah in Jeruzalem en acties van de Israëlische politie op de Esplanade of the Mosques escaleerden in april en mei 2021 tot botsingen tussen Palestijnen, Israëliërs en Israëlische veiligheidstroepen. De spanningen namen toe met de arrestatie door de Israëlische politie van Palestijnen die bezig waren met de voorbereidingen van de Palestijnse verkiezingen, en vervolgens toen Mahmoud Abbas op 29 april 2021 besliste om de verkiezingen sine die uit te stellen. De golf van Palestijnse protesten verspreidde zich naar de Westelijke Jordaanoever en in verschillende Israëlische steden. Het geweld bereikte een hoogtepunt op 14 mei 2021, een "dag van woede" voor de Palestijnen, toen tien Palestijnen werden gedood door de Israëlische troepen op de Westelijke Jordaanoever.

Volgens Israëlische defensiefunctionarissen heeft de langdurige afwezigheid van Palestijnse veiligheidstroepen en de verzwakking van de invloed van de PA in de afgelopen twee jaar in sommige gevoelige gebieden van de Westelijke Jordaanoever, een veiligheidsvacuüm doen ontstaan in Burqin en Qabatya bij Jenin en in rurale gebieden nabij Hebron. Daar hebben zich, met steun van de lokale bevolking, gewapende groepen gevormd die banden hebben met Hamas en de PIJ (Palestijnse Islamitische Jihad). Eind september 2021 vonden er Israëlische invallen plaats om enkele van deze groepen te ontmantelen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Deze vaststellingen en overwegingen vinden steun in de informatie die de verwerende partij in het rechtsplegingsdossier bijgebracht heeft, en worden door de Raad bijgetreden. De informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift en haar eerste aanvullende nota aanhaalt, is niet van aard om op de analyse van de verwerende partij een ander licht te werpen of aan te tonen dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, de informatie van de verzoekende partij ligt in dezelfde lijn als de door de verwerende partij gehanteerde informatie. Waar de verzoekende partij verwijst naar de situatie in Gaza, dient er bovendien op gewezen dat de situatie in Gaza verschillend is van deze in de Westelijke Jordaanoever, zodat deze informatie *in casu* niet relevant

is. Waar de verzoekende partij citeert uit het reisadvies voor Nederlanders die naar de Westelijke Jordaanoever reizen, dient erop gewezen dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Nederlanders en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Voor het overige blijkt uit de informatie van de verzoekende partij eveneens dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is van een gewapend conflict en dat het niveau van willekeurig geweld dat er voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

Te dezen wijst de Raad er nogmaals op dat uit de informatie geciteerd in de bestreden beslissing blijkt dat het gros van het geweld in de Westelijke Jordaanoever eerder doelgericht van aard is en verband houdt met manifestaties tegen Israël en de nederzettingenpolitiek van Israël. De verzoekende partij brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat zij ingeval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld aldaar.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, laat zij na te duiden op welke wijze zij deze rechtsregel geschonden acht. Dit artikel van de Vreemdelingenwet heeft overigens betrekking op de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, *quod non in casu*. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, laat zij tevens na te duiden op welke wijze zij deze rechtsregel geschonden acht. Aldus worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast

dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS